

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **S.A.**, zastoupené JUDr. Annou Haisovou, advokátkou se sídlem Brno, Novobranská 14, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2004, č. j. 56 Az 30/2004 - 20,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2004, č. j. 56 Az 30/2004 - 20 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 1. 2004, č. j. OAM-60/LE-PA03-PA03-2004. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatelka proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."). Konkrétně pak namítá, že žalovaný pochybil, když ve správním řízení neposoudil, zda nejsou v případě stěžovatelky splněny podmínky pro vyslovení překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Tím došlo k porušení mezinárodně-právních závazků České republiky,

neboť zmíněné ustanovení zakotvuje závazky obsažené primárně v mezinárodních smlouvách. Stěžovatelka odkazuje na čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který obsahuje zákaz vyhoštění a navracení (non-refoulement). Tento článek ukládá žalovanému povinnost posoudit, zda by žadateli o azyl nehrozilo v případě návratu do země původu nebezpečí na životě či osobní svobodě na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení, a to bez ohledu na tvrzení subjektivních obav. Stěžovatelka se domnívá, že pokud se nedopustila žádného trestného činu, ale pouze přestupku, nemůže být považována za nebezpečnou pro Českou republiku a nelze tak aplikovat odst. 2 shora uvedeného ustanovení úmluvy. Stěžovatelka rovněž poukazuje na skutečnost, že jí bylo uděleno správní vyhoštění. Poté, co bude azylové řízení ukončeno, dojde k exekuci rozhodnutí o správním vyhoštění a k porušení principu „non-refoulement“. Obdobně lze aplikovat i čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, který stanoví smluvním stranám úmluvy zákaz vypovědět, vrátit či vydat osobu jinému státu, jsou-li vážné důvody se domnívat, že by jí hrozilo nebezpečí mučení. Žalovaný tak měl povinnost před vydáním rozhodnutí o azylu zkoumat, zda stěžovatelce v Mongolsku nehrozí mučení. Stěžovatelka tuto námitku uplatnila již v žalobě, avšak krajský soud se k ní v rozsudku vůbec nevyjádřil. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka výslovně uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. – (vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou

vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit), z obsahu kasační stížnosti je pak rovněž zřejmý důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). Konkrétně pak namítá, že žalovaný pochybil, když nerozhodoval o existenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu a, že krajský soud postupoval nesprávně, když se k této žalobní námitce stěžovatelky vůbec nevyjádřil.

Namítá-li stěžovatelka, že krajský soud pochybil, když se nezabýval její žalobní námitkou, která se týkala skutečnosti, že žalovaný nerozhodoval o překážkách vycestování, je třeba jí dát za pravdu. Ze soudního spisu totiž vyplynulo, že stěžovatelka v žalobě tuto námitku skutečně uplatnila a krajský soud se jí ve svém rozhodnutí řádně nezabýval. Stěžovatelka totiž v žalobě mimo jiné namítala, že správní orgán je povinen rozhodnout o překážkách vycestování vždy a poukazovala na čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který má podle ní přednost před § 28 zákona o azylu; žalovaný tak v jejím případě neučinil a porušil mezinárodně právní závazky České republiky. Krajský soud se pak ve svém rozhodnutí k této žalobní námitce vůbec nevyjádřil. Uvedl pouze, že *„námitka žalobkyně, že splňuje podmínky stanovené pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. minimálně podmínky pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu není důvodná. Pokud se týká posouzení existence překážek vycestování, je podrobně rozvedeno toto v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Soud pro stručnost na toto vyčerpávající zdůvodnění poukazuje, neboť se v tomto ohledu se žalovaným ztotožňuje a žalobkyně navíc tuto námitku nijak nekonkretizuje, v žalobě netvrdí ani nedokládá existenci kterékoliv z podmínek uvedených v § 91 zákona o azylu.“* Ze správního spisu pak vyplynulo, že stěžovatelčina žádost o udělení azylu byla zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a žalovaný se ve svém rozhodnutí existencí či neexistencí překážek vycestování vůbec nezabýval.

Z uvedeného je tak zřejmé, že krajský soud, který je povinen přezkoumat napadené výroky rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), pochybil, když se shora specifikovaným žalobním bodem stěžovatelky vůbec nezabýval a místo toho poměrně nelogicky odkázal na rozhodnutí žalovaného, které překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu vůbec neřešilo. Vzhledem k tomu, že předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti je pravomocné rozhodnutí krajského soudu a krajský soud se v daném rozhodnutí řádně nevypořádal s uplatněnými žalobními body, nelze jinak než jeho rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit, neboť za dané situace nemá Nejvyšší správní soud co přezkoumávat. Rozsudek krajského soudu je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí; naplnění uplatněného důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak bylo shledáno.

Vzhledem k tomu, že rozsudek krajského soudu byl zrušen pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, nelze zkoumat věcnou správnost rozhodnutí žalovaného ani rozsudku krajského soudu z hlediska ostatních námitek uplatněných v kasační stížnosti.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu